

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **S., a.s., B.C.**, IČO: X., proti žalovanému **Ing. L.P.**, H.Z., zastúpenému advokátom JUDr. J.M., J.Z., o zaplatenie 1,108.449,74 Eur, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 12. júla 2010, č. k. 34 Cb 160/01-295 a na odvolanie žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 26. augusta 2010, č. k. 34 Cb 160/01-342, takto

r o z h o d o l :

Napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 12. júla 2010, č. k. 34 Cb 160/01-295 sa **z r u š u j e** a vec sa vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

Napadnuté uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 26. augusta 2010, č. k. 34 Cb 160/01-432 sa **p o t v r d z u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým rozsudkom zamietol žalobu o zaplatenie 1 108 449,74 Eur s úrokom z omeškania, žalovanému odpustil zmeškanie lehoty na vyčíslenie trov konania a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému 15.806,36 Eur.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že A.Z., š.p., Z. uzavrela so V., pobočkou Z. 30. júla 1990 úverovú zmluvu, predmetom ktorej bol úver na TOZ v sume 55,927.000 Kčs. Dlužník požiadal K. s.p.ú. P., aby prevzal pohľadávku V., pobočka Z. voči žiadateľovi A., š.p.,

Z. v rozsahu 27,964.000 Kčs, t.j. v rozsahu 50% z poskytnutého úveru s tým, že túto sumu sa dlžník zaviazal splatiť najneskôr do 30. júna 1999. Po zániku ČSFR a vzniku nástupníckych štátov Českej a Slovenskej republiky boli vytvorené K.P., s.p.ú. a K.B., š.p.ú. a na tieto subjekty boli prevedené práva a povinnosti z federálnej K., s.p.ú., Praha. F. uzavrel s Ing. L.P. 21. decembra 1993 zmluvu o predaji časti podniku č. 429/1993, podľa ktorej kupujúci nadobudol na základe schváleného privatizačného projektu majetok štátneho podniku A.Z., iné práva a iné majetkové hodnoty, ktoré slúžili k činnosti časti podniku A., š.p., Zvolen. Vláda SR schválila priamy predaj časti podniku A., š.p., Z. podľa privatizačného projektu. Podľa prílohy č. 10 zmluvy, nazvanej „Súpis úverových zmlúv“ na kupujúceho prešiel záväzok z úverovej zmluvy na TOZ v sume 27,964.000 Sk. Žalovaný ako jediný člen a zakladateľ založil Notárskou zápisnicou z 22. Októbra 1993 spoločnosť A., spol. s r.o., Zvolen. Táto spoločnosť oznámila 3. januára 1994 K., š.p.ú., B., že v rámci privatizácie vznikol 1. januára 1994 z bývalého podniku A., š.p., Z. nový subjekt s názvom A., spol. s r.o., Z.. Uvedená spoločnosť komunikovala s K.B., š.p.ú. ohľadom jej povinností z úveru na TOZ. Podľa písomných záznamov mala spoločnosť uvedenú dlžnú sumu zaplatiť žalobcovi. Žalobca podal na spoločnosť A., spol. s r.o., Z. návrh na vyhlásenie konkurzu a v priebehu konania žalobca oznámil súdu, že mu prihlásená pohľadávka bola na prieskumnom pojednávaní 31. augusta 2006 zistená, preto žalobca vzal voči žalovanému 2/ A., spol. s r.o., Z. žalobu späť a súd konanie voči nemu zastavil. Žalovaný Ing. L.P. predložil súdu úverovú zmluvu zo 17. júna 1996 (ďalej len zmluva), uzavretú medzi K., š.p.ú. B. a A., spol. s r.o., Z.. Súd poukázal na článok I. zmluvy, kde sa zmluvné strany dohodli, že ich záväzkový vzťah, vzniknutý pred 1. januárom 1992 na základe hospodárskej zmluvy o úvere na TOZ, sa bude podľa § 262 Obchodného zákonníka riadiť ustanoveniami Obchodného zákonníka odo dňa účinnosti zmluvy. V článku II. zmluvy sa dohodli v súlade s § 585 Občianskeho zákonníka o urovnaní svojich práv a povinností, vyplývajúcich zo záväzkového vzťahu podľa článku III. tejto zmluvy. Účastníci zmluvy uviedli, že pohľadávka banky voči klientovi z úveru na TOZ k 31. decembru 1995 je 718.232,19 Eur (21,637.463,10 Sk). Lehotu splatnosti si dohodli na 7. júla 1999. Súd považoval predmetnú úverovú zmluvu zo 17. júna 1996 za dohodu o urovnaní podľa § 585 Občianskeho zákonníka. Ďalej uviedol, že účastníkom tejto zmluvy bola spoločnosť A., spol. s r.o., Z., ktorá pohľadávku právneho predchodcu uznala čo do dôvodu a výšky. Touto zmluvou bol nahradený pôvodný záväzok a došlo aj k zániku ručenia žalovaného Ing. L.P., ktorého ručenie zaniklo zánikom záväzku, ktorý ručenie zabezpečuje.

Súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že zmluvu nemožno vykladať podľa obsahu, ale podľa vôle strán, ktorých vôľou bolo nahradenie záväzku len podľa § 570 Občianskeho zákonníka, s ktorým nahradením zostalo zachované aj ručenie žalovaného. Podľa súdu, ak by vôľou účastníkov zmluvy bolo nahradenie záväzku podľa § 570 Občianskeho zákonníka, zmluvné strany by zmluvu uzavreli v súlade s týmto ustanovením a neuvádzali by ust. § 585 Občianskeho zákonníka. Ďalej súd uviedol, že nič nebráni tomu, aby si zmluvné strany hospodársko-právne vzťahy nahradili dohodou o urovaní, ktorou sa všeobecne podriadia režimu Obchodného zákonníka s poukazom na ust. § 262. Podľa bodu I. zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že ich záväzkový vzťah vzniknutý pred 1. januárom 1992 z hospodárskej zmluvy o úvere na TOZ sa bude podľa § 262 Obchodného zákonníka od nadobudnutia účinnosti zmluvy riadiť ustanoveniami Obchodného zákonníka. V bode II. zmluvy si dojednali, že v zmysle ust. § 585 Občianskeho zákonníka uzavreli túto zmluvu, ktorou sú upravené všetky práva zmluvných strán k pohľadávkam uvedených v článku II./1. a sú ňou nahradené doterajšie záväzky, vyplývajúce z úveru na TOZ a v nasledujúcom článku III. si splácanie pohľadávky z úveru na TOZ v sume 2,770.000 Kč dohodli spolu s úrokmi, úrokmi z omeškania aj ďalšie podmienky. Z uvedeného dôvodu súd zamietol žalobu a zamietol ju aj z ďalšieho dôvodu, ktorým je, že F. a Ing. L.P. a T., a.s., Z. ako nový dlžník uzavreli zmluvu o prevzatí záväzku podľa § 269 ods.2 Obchodného zákonníka 3. júna 1999. V tejto zmluve si účastníci dohodli v článku II., že dňom nadobudnutia účinnosti zmluvy o prevzatí záväzkov preberá nový dlžník (T., a.s., Z.) záväzok pôvodného dlžníka (Ing. L.P.) voči veriteľovi (F.) podľa zmluvy o predaji časti podniku č. 429/1993 z 21. decembra 1993. Následne tieto účastníci uzavreli 15. júna 2001 dohodu o odstúpení od zmluvy o predaji majetku štátu č. 429/1993 a vrátenie majetku z kúpnej zmluvy, uzavretej medzi F. a T., a.s., Zvolen. Poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici a Najvyššieho súdu SR, ktorými rozhodli, že došlo k zrušeniu zmluvy o predaji časti podniku č. 429/1993, a preto aj z tohto dôvodu žalobu voči žalovanému zamietol pre nedostatok pasívnej legitímácie.

Súd prvého stupňa rozhodol o odpustení zmeškania lehoty na vyčíslenie trov konania žalovaným a rozhodol o trovách konania tak, že úspešnému žalovanému priznal poukazom na ustanovenie § 142 ods.1 O.s.p. 15.806,36 Eur náhrady trov konania.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca. Žiadal napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť, alebo zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

V odvolaní žalobca namieta, že súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil zmluvu o úvere zo 17. júna 1996. Podľa jeho názoru nikdy nedošlo k uzavretiu tejto zmluvy o úvere, lebo mu nikdy nebola doručená. Súd prvého stupňa sa s touto námietkou žalobcu nevysporiadal, vôbec neuviedol, prečo zmluvu považuje za platne uzavretú. Podľa jeho názoru žalovaný použil zmluvu o úvere zo 17. júna 1996 v konaní iba účelovo, bez toho, aby akceptačný prejav doručil právnemu predchodcovi žalobcu - K., š.p.ú. Doloženie sprievodného listu, ktorým žalovaný údajne doručil zmluvu o úvere zo 17. júna 1996, nie je podľa neho postačujúce na preukázanie doručenia, t.j. akceptáciu návrhu zmluvy. Žalobca túto zmluvu nepovažoval za platne uzavretú a nespájal s ňou žiadne právne následky. Ďalej žalobca tvrdí, že súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil zmluvu o úvere zo 17. júna 1996 ako dohodu o urovnaní, pretože v nej absentuje základný atribút urovnania a to spornosť záväzku. Z obsahu zmluvy o urovnaní jednoznačne vyplýva vôľa zmluvných strán uznať záväzok a podriať záväzkové vzťahy vzniknuté podľa hospodárskeho zákonníka, režimu obchodného zákonníka. V žiadnom z ustanovení zmluvy nie je zmluvnými stranami konštatovaná spornosť záväzku, preto nie je možné konštatovať, že sa jedná o dohodu o urovnaní v zmysle § 585 Občianskeho zákonníka. Spornosť záväzku nevyplýva ani z predchádzajúcej komunikácie medzi právnym predchodcom žalobcu K., š.p.ú. a spoločnosťou A., spol.s r.o. Odvolateľ namieta, že súd prvého stupňa nepostupoval správne, keď posúdil zánik ručenia žalovaného zo zániku pôvodného záväzku a z akcesorickej povahy ručenia. Žalobca poukazuje na ust. § 585 až § 587 Občianskeho zákonníka s tým, že tieto ustanovenia upravujúce dohodu o urovnaní neobsahujú právnu úpravu vo vzťahu k ďalšej existencii zabezpečenia v prípade uzavretia dohody o urovnaní a v komentári k ust. § 585 sa uvádza, že zabezpečenie práv, ktorých sa dohoda týka, trvá naďalej. Ak však došlo k urovnaniu bez súhlasu ručiteľa, ručiteľ môže voči veriteľovi namietať všetko, čo by mohol, keby nebolo urovnania. Tento právny názor vychádza aj s ustanovenia § 853 Občianskeho zákonníka v spojení s použitím analógie s ust. § 572 ods.1 Občianskeho zák. a je podporený aj logickým a systematickým výkladom. Pokiaľ by následky v prípade urovnania mali byť odlišné od následkov upravených v ust. § 572 ods.1 Občianskeho zák. pri novácii, bolo by to priamo upravené v príslušných ustanoveniach o urovnaní, čím by sa vylúčila aplikácia

analógie. Samozrejme postavenie osoby, ktorá poskytla zabezpečenie sa pri novom záväzku nemôže zhoršiť, preto platí, že pokiaľ by sa urovnanie uskutočnilo bez súhlasu osoby poskytujúcej zabezpečenie, zabezpečenie pri novom záväzku trvá len v rozsahu pôvodného záväzku a všetky námietky proti doterajšiemu záväzku zostávajú zachované. Odvolateľ ďalej namieta, že rozsudok je nepreskúmateľný z dôvodu absencie riadneho a presvedčivého odôvodnenia pokiaľ ide o dôvod zamietnutia žaloby z dôvodu, že zmluva o predaji časti podniku č. 429/1993 dohodou o odstúpení od zmluvy bola zrušená. Súd nedostatočne rozlišoval v napadnutom rozhodnutí právne vzťahy z úverovej zmluvy na TOZ, resp. zmluvy o úvere zo 17. júna 1996 a vzťahmi vyplývajúcimi zo zmluvy o predaji podniku medzi F. a kupujúcim a následne medzi veriteľmi z úverovej zmluvy a kupujúcimi. Rozhodnutie vôbec neodôvodnil, prečo zaniklo zákonné ručenie.

Po podaní odvolania Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 26. augusta 2010, č.k. 34 Cb 160/01-342 uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť na účet súdu poplatok za odvolanie v sume 33.193,50 Eur podľa položky č. 1 písm. a/ poznámka 3 Sadzobníka súdnych poplatkov zákona č. 71/1992 Zb. v platnom znení.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca, lebo podľa neho súdny poplatok za odvolanie mu bol vyrúbený v nesprávnej výške. Je toho názoru, že správna výška v danom prípade je 19.916 Eur. Odvolanie odôvodnil tým, že za žalobu bol súdom vyzvaný zaplatiť súdny poplatok 600 000 Sk podľa položky 2 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov zákona č. 71/1992 Zb. v znení platnom ku dňu podania žaloby (2. 11. 2001). V zmysle prechodných a záverečných ustanovení zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch sa majú poplatky za konanie začaté pred 1. januárom 2006 a taktiež pred 1. januárom 2001 vyberať podľa doterajších predpisov. Predmetné súdne konanie začalo podaním žaloby na súd 2. novembra 2001, pričom právny predchodca žalobcu zaplatil za žalobu súdny poplatok podľa položky č. 2 písm. a/ sadzobníka súdnych poplatkov v maximálnej výške, t.j. v sume 600 000 Sk. Zákonom č. 621/2005 Z.z., ktorým bol novelizovaný zákon o súdnych poplatkoch, sa sadzba poplatku zvýšila v obchodných veciach zo 600 000 Sk na 1 000 000 Sk. Podľa ust. § 18 ods.2 zákona o súdnych poplatkoch, účinného od 1.1.2006 sa za úkony navrhnuté alebo za konanie začaté pred 1. januárom 2006 vyberajú poplatky podľa doterajších predpisov, i keď sa stanú splatnými po 1. januári 2006. Vzhľadom na uvedené odvolateľ je toho názoru, že súd prvého stupňa v napadnutom uznesení stanovil nesprávnu výšku súdneho poplatku za odvolanie.

Žiada preto napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zmeniť a vyrúbiť mu poplatok za odvolanie v správnej výške, t.j. v sume 19.916 Eur, resp. zrušiť a vrátiť súdu prvého stupňa.

K uvedeným odvolaniam žalobcu sa žalovaný nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods.2 O.s.p.) prejednal odvolania podľa § 212 ods.1. O.s.p., bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a po preskúmaní napadnutých rozhodnutí ako aj konania, ktoré im predchádzalo, dospel k záveru, že odvolanie proti rozsudku je opodstatnené a proti uzneseniu odvolanie nie je možné vyhovieť.

Predmetom odvolacieho konania je zaplatenie peňažnej pohľadávky 1 108 449,74 Eur s prísl. z titulu nezaplateného úveru. Úver na trvalo sa obracajúce zásoby (TOZ) bol poskytnutý právnym predchodcom žalobcu štátnemu podniku A.Z. úverovou zmluvou, uzavretou 30. júla 1990, v sume 55,927.000 Kčs. Nie je sporné, že predajom časti štátneho podniku A.Z. kupujúcemu Ing. L.P. (žalovanému), prešiel na žalovaného záväzok zaplatiť časť úveru v sume 27,964.000 Kčs. Vyplýva to z prílohy č. 10 k zmluve o predaji časti podniku č. 429/1993 z 21. decembra 1993, (na čl. 19) ako aj z listu A., spol.s r.o., Z. z 18. mája 1995 a z 15. decembra 1995 (čl. 23 a 24), adresovanými právnemu predchodcovi žalobcu. Uvedené listy za spoločnosť s ručením obmedzeným A., Z. podpísal Ing. L.P. (jediný spoločník a konateľ spoločnosti). Z vykonaného dokazovania ďalej vyplýva, že žalovaný ako vlastník podniku, tento vložil ako nepeňažný vklad do spoločnosti A., spol. s r.o., Z.. Vyplýva to z vyhlásenia vkladateľa z 3. januára 1994 a zo 7. februára 1994 (čl. 40, 42, 43). Nový vlastník spoločnosť A., spol. s r.o., Z. uzavrela s právnym predchodcom žalobcu 17. júna 1996 zmluvu o úvere, kde sa zmluvné strany dohodli, že pohľadávka z úveru na TOZ k 31. Decembru 1995 je v sume 21,637.463,10 Sk. Dohodli si splatnosť úveru 7. júla 1999 s tým, že A., spol. s r.o., Z. túto sumu uznala čo do základu a výšky a v čl. II zmluvy sa strany dohodli podľa § 585 Občianskeho zákonníka o urovnaní svojich práv a povinností.

Podľa § 59 ods.4 Obchodného zákonníka ak sa vkladá podnik alebo jeho časť, použijú sa vo vzťahu k prechodu práv a povinností primerane ustanovenia o zmluve o predaji podniku.

Na prechod záväzku sa nevyžaduje súhlas veriteľa, predávajúci však ručí za splnenie prevedených záväzkov kupujúcim (§ 477 ods.3 Obchod. zák.).

Podľa § 312 Obchodného zákonníka ustanovenia § 305 až 311 platia primerane aj pre ručenie, ktoré vzniklo zo zákona.

Ručenie zaniká zánikom záväzku, ktorý ručenie zabezpečuje. Ručenie však nezaniká, ak záväzok zanikol pre nemožnosť plnenia dlžníka a záväzok je splniteľný ručiteľom, alebo pre zánik právnickej osoby, ktorá je dlžníkom (§ 311 ods.1, ods.2 Obchod. zák.).

V zmysle citovaných ustanovení špecifickým predmetom nepenažného vkladu spoločníka je podnik alebo jeho časť. Na spoločnosť pri vklade podniku alebo jeho časti prechádzajú nielen práva, ale aj záväzky (napr. z úverovej zmluvy). Na prechod záväzkov sa použijú ustanovenia upravujúce zmluvu o predaji podniku (§ 476 až § 488) podľa ktorých okrem iného predávajúci veriteľovi ručí zo zákona za splnenie prevedených záväzkov. Trvanie právneho vzťahu ručenia je časovo závislé od existencie zabezpečovaného záväzku, teda ručenie spravidla trvá, pokiaľ trvá zabezpečovaný záväzok. Dve výnimky z tejto zásady sú upravené v § 311 ods.2 Obchod. zák. podľa ktorého ručenie nezaniká pre nemožnosť plnenia dlžníka aj napriek tomu, že v dôsledku nej došlo k zániku záväzku dlžníka (§ 352), pokiaľ je záväzok splniteľný ručiteľom a po ďalšie, ručenie nezaniká zánikom právnickej osoby, ktorá je dlžníkom .

Súd prvého stupňa vec vôbec neposudzoval podľa citovaných ustanovení. O zákonom ručení žalovaného sa vo svojom rozhodnutí zmienil len pri posudzovaní úverovej zmluvy uzavretej medzi žalobcom a A., spol. s r.o. Z. 17. júna 1996. Kde dospel k záveru, že ide o dohodu o urovnaní a keďže touto zmluvou bol pôvodný záväzok nahradený, došlo aj k zániku ručenia žalovaného, ktoré ručenie zaniklo zánikom záväzku, ktorý ručenie zabezpečuje. S týmto záverom sa odvolací súd nestotožnil.

Odvolací súd pri posudzovaní vzťahu žalovaného k uplatnenej pohľadávke dospel k záveru, že žalovanému po vklade podniku do spoločnosti A., spol. s r.o., Z., vzniklo zo zákona ručenie za splnenie tohto záväzku (§ 59 ods. 4 v spojení s § 477 ods. 3 Obchodného zákonníka). Pokiaľ ide o zmluvu o úvere zo 17. júna 1995 dospel k záveru, že medzi účastníkmi právny vzťah z úverovej zmluvy na TOZ sporný nebol a neboli sporné ani práva

a povinnosti z neho vyplývajúce, napokon vyplýva to nielen z obsahu tejto zmluvy, ale aj z korešpondencie, na ktorú už odvolací súd poukázal vyššie (list z 18. mája 1995 a z 15. decembra 1995 na č.l. 23 a 24). Z čl. III. zmluvy vyplýva, že doterajší záväzok spoločnosti A., spol. s r.o., Z. bol zmenený len pokiaľ ide o splatnosť, teda záväzok zaplatiť dlh z úveru na TOZ nezanikol a ručenie zo zákona taktiež nezaniklo. Odvolací súd poznamenáva, že aj v prípade, ak by došlo k nahradeniu pôvodného záväzku novým záväzkom (privatívna novácia), podľa § 572 Občianskeho zákonníka ručenie zabezpečujúce zaniknutý (pôvodný) záväzok, zabezpečuje aj záväzok, ktorý nahrádza pôvodný záväzok. Právny inštitút novácie ako aj právny inštitút urovnania sú zaradené v šiestom oddieli, ôsmej časti Občianskeho zákonníka, ktorá upravuje zánik záväzku. Preto následky v prípade urovnania sú také isté ako v prípade novácie, ktoré následky sú upravené v § 572 ods.1 Občianskeho zákonníka. Záver súdu prvého stupňa, že uzavretím úverovej zmluvy zo 17. júna 1995 došlo k zániku zákonného ručenia žalovaného, je preto nesprávny.

Záver súdu prvého stupňa pokiaľ ide o zánik povinnosti žalovaného zaplatiť uplatnenú pohľadávku z titulu zákonného ručenia, lebo zmluva o predaji časti podniku č. 429/1993 bola zrušená, je predčasný. V tomto smere súd prvého stupňa nevykonal žiadne dokazovanie, len poukázal na predchádzajúce rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorými bolo rozhodované, že vlastníkom konkrétnych nehnuteľností je F., pritom súdy sa záväzkami žalovaného voči ostatným veriteľom nezaoberali, lebo neboli predmetom sporu.

Ušlo pozornosti súdu prvého stupňa, že zmluvou o prevzatí záväzkov, uzavretou 3. júna 1999 medzi F., T., a.s., Z. ako novým dlžníkom a Ing. L.P. ako pôvodným dlžníkom sa medzi zmluvnými stranami dohodlo prevzatie záväzku novým dlžníkom z pôvodného dlžníka **len voči veriteľovi - F.-** (čl. II. prvý odsek, zmluvy) a že sa vôbec táto zmluva nedotýkala pohľadávok ostatných veriteľov, ktoré prešli na žalovaného predajom podniku v roku 1993, prípadne pohľadávkami veriteľov, ktoré vznikli v súvislosti s prevádzkou podniku, po predaji žalovanému a ktoré ešte neboli uhradené. Ani v dohode o odstúpení od zmluvy o predaji majetku štátu č. 429/1993 a vrátení majetku z kúpnej zmluvy, uzavretej 15. júna 2001 nie je upravený prechod pohľadávok ostatných veriteľov, ktoré vznikli v súvislosti s prevádzkou podniku a teda ani prechod pohľadávky žalobcu. Nie je preto možné bez ďalšieho dokazovania (vypočutia žalovaného a dotazu na F.) dospieť k záveru, že žalovanému

povinnosť splniť dlh z úveru na TOZ zanikla. U uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods.1 O.s.p.). Úlohou súdu prvého stupňa, ktorému sa vec vracia na ďalšie konanie, bude doplniť dokazovanie v tomto smere. Súd prvého stupňa je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 226 O.s.p.).

Žalobca podal odvolanie aj voči uzneseniu súdu prvého stupňa, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť za odvolanie súdny poplatok v sume 33.193,50 Eur podľa položky č. 1 písm. a/ poznámka 3 Sadzobníka súdnych poplatkov zákona č. 71/1992 Zb. v platnom znení.

Podľa § 17 ods.2 zákona č. 71/1992 Zb. v znení platnom v čase podania odvolania, poplatok za odvolanie a dovolanie podané po nadobudnutí účinnosti tohto zákona sa vyrubuje vo výške určenej týmto zákonom.

V obchodných veciach sa súdne poplatky za žalobu vyberajú podľa časti I, položky 1 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu k zákonu č. 71/1992 Zb. (ďalej len Sadzobník) v sadzbe 6% z ceny, najviac 33.193,50 Eur. Podľa poznámky 3. k položke 1 Sadzobníka, poplatky v rovnakej sadzby sa platia i v odvolacom konaní vo veci samej.

V danom prípade 6% z ceny sporu je 66.507 Eur. Súd prvého stupňa preto rozhodol vecne správne, keď súdny poplatok vyrubil vo výške stropu stanoveného vo vyššie uvedenej položke Sadzobníka. Z uvedeného dôvodu je napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa správne, preto ho odvolací súd podľa ustanovenia § 219 O.s.p. potvrdil.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 11. júla 2011

JUDr. Anna Marková, v. r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mária Némethová